

ἀντιστοίχων ἐσοδεῶν, ἐκάλυψε μόλις τὸ 1,327 ο)ο αὐτῆς. Κατὰ συνέπειαν, ἡ χορήγησις ἀποζημιώσεων ὑψηλοτέρων τοῦ 50 ο)ο τῆς μέσης τιμῆς ἀσφαλείας καθίστατο ἀδύνατος ἐκ τῶν πραγμάτων.

Δῆλον ὅθεν ὅτι, διὰ νὰ εἶναι εἰς θέσιν τὸ Ταμεῖον Ἀσφαλίσεως τῆς σταφιδοπαραγωγῆς νὰ ἐρχεται, πράγματι, ἀρωγὸν εἰς τοὺς ἐκ χαλάρξης καὶ παγετοῦ πληροσομένους σταφιδοπαραγωγούς, χορηγοῦν εἰς αὐτοὺς λογικὴν καὶ δικαίαν ἀποζημίωσιν, δὰ ἔδει ἡ ἀσφαλιστικὴ εἰσφορὰ νὰ μὴ εἶναι μικροτέρα τοῦ 2 ο)ο τῆς ἐκάστοτε καθοριζομένης μέσης τιμῆς ἀσφαλείας χ)μου σταφίδος.

Τὸ Δ. Συμβούλιον τοῦ Α.Σ.Ο., ἀναγνωρίσαν τὴν ἀνάγκην τῆς ἀναπροσαρμογῆς τοῦ ἀσφαλιστροῦ, ἠῤῥησε τοῦτο διὰ τὴν ἐσοδεῖαν 1955 ἀπὸ 0,02 δρχ. κατὰ χιλ)μον, ἤτοι ἀπὸ 0,45 ο)ο ἐπὶ τῆς μέσης τιμῆς ἀσφαλείας σταφίδος ἐσοδείας 1954, εἰς 0,06 δρχ. κατὰ χιλ)μον, ἤτοι εἰς 1,15 ο)ο ἐπὶ τῆς μέσης τιμῆς ἀσφαλείας χιλ)μου σταφίδος, διὰ τὴν ἐσοδεῖαν 1955.

Ἄλλὰ καὶ διὰ τῆς ἀνωτέρω αὐξήσεως τοῦ ἀσφαλιστροῦ τὸ θέμα τῆς οικονομικῆς ἐπαρκείας τοῦ Ταμεῖου Ἀσφαλίσεως κατὰ Χαλάρξης καὶ Παγετῶν δὲν λύεται ὀριστικῶς. Διὰ μίαν μόνιμον ἐξυγιάνειν τοῦ νοσοῦντος οικονομικοῦ τομέως τοῦ Ταμεῖου, δεόν, κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην, τὸ εἰσπραττόμενον ὑπὸ τύπον εἰσφορᾶς ἀσφάλιστρον ἐπὶ τῆς παραγομένης σταφίδος νὰ καθορισθῇ εἰς ποσοστὸν ἐπὶ τῆς ἐκάστοτε τιμῆς ἀσφαλείας, ὄπερ ποσοστὸν δὰ πρέπει νὰ μὴ εἶναι κατώτερον τοῦ 2ο)ο τῆς τιμῆς ἀσφαλείας σταφίδος τῆς ἐσοδείας, ἐφ' ἧς προεκλήθησαν αἱ ζημίαι. Μὲ τοιοῦτον ἀσφάλιστρον καὶ ὑπὸ τὴν προϋπόθεσιν ὅτι τὸ μέσον ποσοστὸν παραγενομένης ἐτήσιως ζημίας ἐπὶ τῆς παραγωγῆς δὲν δὰ ὑπερβαίνει τὰ 2—2 1)2 ο)ο, δὰ καθίσταται δυνατὴ ἡ πληρωμὴ ἀποζημιώσεων κυμαινομένων ἀπὸ 65—75ο)ο τῆς τιμῆς ἀσφαλείας τῆς σταφίδος.

Ἄλλὰ δὲν εἶναι ἡ ἀνεπάρκεια τῶν πόρων ἡ μοναδικὴ αἰτία τῆς μὴ ἀποδοτικῆς λειτουργίας τοῦ θεσμοῦ τῆς Ἀναγκαστικῆς Ἀσφαλίσεως· ἡ εὐρύθμιος λειτουργία τοῦ Ταμεῖου ἐπηρεάζεται ἐξ ἴ-

σου δυσμενῶς καὶ ἐκ λειτουργικῶν ἀδυναμιῶν τούτου, δι' ὃ μετὰ μακρὰν μελέτην τοῦ θέματος, τὸ Δ. Συμβούλιον, υιοθετήσαν πρότασιν ἡμῶν, εισηγήθη ἀρμοδίως τὴν τροποποίησιν καὶ συμπλήρωσιν τῆς κειμένης περὶ Ἀναγκαστικῆς Ἀσφαλίσεως τῆς Σταφιδοπαραγωγῆς Νομοθεσίας κατὰ τὰ ἐπόμενα σημεῖα :

1) Τὸ Παράβολον ν' αὐξηθῇ ἀπὸ 2 εἰς 60 δρχ. κατὰ δῆλωσιν. Ἐκ τοῦ παραβόλου τούτου καὶ ἐφ' ὅσον ἤθελε διαπιστωθῇ ὑπὸ τῆς Ἐκτιμητικῆς Ἐπιτροπῆς ποσοστὸν ζημίας πλέον τοῦ 20ο)ο (ἀποζημιωσίμου), δὰ ἐπιτρέφονται αἱ 50 δρ., ἐν ἐναντίῳ δὲ περιπτώσει ὀλόκληρον τὸ παράβολον δὰ καταπίπτῃ ὑπὲρ τοῦ λ)σμοῦ Ἀναγκαστικῆς Ἀσφαλίσεως.

Τὸ μέτρον τοῦτο σκοπεῖ εἰς ἀποκλεισμὸν ἢ τοῦλάχιστον τὸν περιορισμὸν εἰς τὸ ἐλάχιστον ὑποβολῆς ἀνακριβῶν περὶ ζημίας δηλώσεων.

2) Ἐκτιμητικὰ Ἐπιτροπὰ τῶν ζημιῶν. Νὰ περιορισθοῦν εἰς μίαν, καταργουμένης τῆς Δευτεροβαθμίου τοιαύτης, τῶν ἐκτιμήσεων ἐνεργουμένων τελεσιδικῶς ὑπὸ μῆς καὶ μόνης Ἐπιτροπῆς, ἀπαρτιζομένης ἐξ ἐνός Κρατικοῦ Γεωπόνου ὡς Προέδρου, ἐνός Γεωπόνου τοῦ ΑΣΟ καὶ ἐνός ἀντιπροσώπου τῶν παραγωγῶν, μὴ καταγομένου ἐκ τῆς ὑπὸ ἐκτίμησιν περιφέρειας.

Ἡ κατάργησις τῆς δευτεροβαθμίου ἐπιτροπῆς ἐκρίθη ὡς ἐπιβεβλημένη, ὅχι μόνον διότι οὐσιαστικῶς, ὡς ἐκ τῶν τηρουμένων στατιστικῶν στοιχείων τῆς τελευταίας ὀκταετίας προκύπτει, ἐλάχιστα, ἂν μὴ οὐδόλως, συμβάλλει εἰς τὴν ἐπανόρθωσιν γενομένων τυχόν ἀδικιῶν ἢ ὑπερβολῶν ἐκ μέρους τῆς πρωτοβαθμίου Ἐπιτροπῆς, ἀλλὰ καὶ διότι διὰ τῆς ὑπάρξεώς της ἐπιβραδύνεται ὑπερμέτρως, ἐν πολλοῖς δὲ καὶ ἀδικαιολογητῶς, ἡ περαιώσις τοῦ ἐκτιμητικοῦ τῶν ζημιῶν ἔργου, μὲ συνέπειαν τὴν δεδικοιολογημένην διαμαρτυρίαν τῶν πληγέντων σταφιδοπαραγωγῶν καὶ τὴν διογκωσιν τῶν δαπανῶν τοῦ λ)σμοῦ, ὡς ἐκ τῶν ὑψηλῶν καὶ ἀναντιστοιχῶν ἀποζημιώσεων διὰ τὴν λειτουργίαν αὐτῆς.

3) Προθεσμιαὶ ὑποβολαὶ αἰτήσεων. Ἡ μὲν προθεσμία ἀναγγελίας περὶ πτώσεως χαλάρξης ἢ παγε-